



# НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Росія не має друзів, вона має або ворогів, або лакеїв.

Передплатний індекс 33545

## ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ У ХОЛОДНОМУ ЯРУ

25–26 червня 2022 р., хутір Буда

### 26-ті ВШАНУВАННЯ ГЕРОЇВ ХОЛОДНОГО ЯРУ

3 нагоди 125-ліття з дня народження отаманів Холодного Яру Ларіона Загороднього, Мефодія Голика-Залізняка та Івана Лютото-Лютенка.



На Черкащині відбулися 26-ті вшанування героїв Холодного Яру. Нагода поважна: 125-ліття з дня народження отаманів Холодного Яру Ларіона Загороднього, Мефодія Голика-Залізняка та Івана Лютото-Лютенка. Вшанували ми й сучасних героїв – командира 49-го стрілецького батальйону ЗСУ "Карпатська Січ" Олега Куцина, командира добровольчого підрозділу "Фрайкор" Георгія Тарасенка, кулеметника ЗСУ Павла Наконечного-Добровольського, які ц. р. загинули за Україну. Вшанували і кобзаря Тараса Силенка, який помер торік 22 червня.

За ним слово мав козак 49-го батальйону "Карпатська Січ" Мар'ян Берездецький, який приїхав на один день із передової, з Изюмщини. Слово своє палке, повне любові й пошани, він присвятив командирів і другу – Олегові Куцину. Мар'яна підтримав заслужений артист України, вояк батальйону "Карпатська Січ" Юркеш (Юрій Юрченко), який виконав пісню "Шарабан" – веселий марш "Карпатської Січі" (<https://youtu.be/OiRjmUkz1WS>).

Другий день почався зі вшанування загиблих воїнів 93-ї ОМБр "Холодний Яр" та могили командира "Фрайкору" Георгія Тарасенка. Думаю, що Георгієві батьки втішилися тим, як багато людей прийшло до їхнього сина. Побачили вони, що Георгій не самотній, адже поруч старовинне козацьке кладовище, а в Мотриному монастирі – могила сотника полку гайдамаків Холодного Яру Івана Компанійця, яку ми також вшанували і пісню, і сальвою. У той день сальви часто звучали в Холодному Яру...

В урочистостях взяли участь делегації Історичного клубу "Холодний Яр", батальйону "Карпатська Січ", "Правого сектору", "Фрайкору", батьки Героя України Георгія Тарасенка – Вікторія та Олександр (військовослужбовець ЗСУ) і Георгієва наречена Аня.

У той світлий день співали кобзарі Василь-Живосил Лютий, Святослав Силенко, Василь Жованик, народний артист України Олександр Василенко, заслужена артистка України Руслана Лощман зі своїми маленькими донечками, виконавці Вячеслав Купрієнко та Дмитро Вовк, заслужений діяч мистецтв Володимир Гонський, керівник гурту "Черкаські козаки" Юрій Маршутка. Гарно – під музику пісні "Гей, соколи" – виступив Зразковий аматорський театр мод "Вишиванка" з м. Городища (художній керівник Людмила Дорошенко). Грала на сопілці й читала вірші, присвячені "Карпатській Січі" і Тарасові Силенку, Олеся Сінчук. Капелан 93-ї ОМБр Олег Мироненко чудово виконав пісню "О земле моя".

Потім ми піднялися до могили гайдамацького отамана XVIII ст. Гната Голого, який колись знищив зрадника Саву Чалого. Тут слово виголосила Лариса Ніцой, а Святослав Силенко виконав старовинну гайдамацьку пісню, яку тут колись співав його батько, – "Да не буде лучче, да не буде краще, як у нас да на Україні".

Почалися заходи 25 червня на хуторі Буда біля дуба Максима Залізняка з відкриття пам'ятного знака легендарному кобзареві Тарасові Силенку, членові Історичного клубу "Холодний Яр" (скульптор Ігор Семак).

Виступили поетеса Мальва Кржанівська, представник "Фрайкору" Богдан Войцехівський, директор Городищенського краєзнавчого музею Петра і Семена Гулаків-Артемюкських Алла Сухорученко; співоголова ГО "Поклик Яру", військовослужбовець Роман Надточій розповів про Павла "Добровольського" "Історика".

Поклади ми квіти й у центрі Мельників – до пам'ятників холодноряців, Юрієві Горлісу-Горському та родині Чучупаків. Дев'ять імен з одним прізвищем Чучупака закарбовано на мармуровій плиті, й лише одна могила збереглася – Василя Чучупака. До неї ми й попрямували. Біля неї прочитав вірш член Історичного клубу "Холодний Яр" Олександр Голінонько, а Святослав Силенко заспівав пісню "Чи то грім гримить".

Розпочав урочистості Роман Коваль. Він нагадав, що минулі, 25-ті, вшанування героїв Холодного Яру відкрив Тарас Силенко пісню на слова Тараса Шевченка "Посіяли гайдамаки в Україні жито". Нинішні ж урочистості розпочав його син кобзар Святослав Силенко пісню "Ой то не хмара – московська навала". Згадували Тараса Леся Островська, Лариса Ніцой, Євген Букет, голова партії "Народовладдя" Юрій Левченко та доброволець "Карпатської Січі" Богдан Леоняк. Олеся Сінчук прочитала вірш, присвячений кобзареві. Читала свої поезії Мальва Кржанівська. Співали кобзар Живосил Лютий, лірник Михайло Гречкин, бард Володимир Гонський, Руслана Лощман зі своїми прекрасними дітками. Пам'ятник освятив рідновірський священник Славомир.

Лариса Ніцой представила книгу "Незламні мураші", а Роман Коваль – книгу "Микола Міхновський. Спогади, свідчення, документи". Волонтер Максим Коляденко вручив "Карпатській Січі" цінну матеріальну допомогу, зокрема два дизельні генератори, один квард-коптер та багато іншого.

Підійшли ми й до братської могили холодноряців. Василь Лютий запропонував заспівати "Заповіт" Тараса Шевченка. Сердечно то було виконання! І знову сальви розірвали тишу. Дякуємо Антонові Барабашеві, що віддав військові почесні нашим героям.

Потім протоієрей ПЦУ о. Василь біля козацького храму Петра багатостражального (Калнишевського) освятив зброю вояків добровольчих формувань.

У другому дні урочистостей мав узяти участь голова Черкаської ОВА Ігор Табурець, але ракетний обстріл Черкас, відповідно руйнування і жертви, змінили його плани. Проте взяли участь у вшануваннях голова Черкаської РВА Валерія Бандурко, народна депутатка Ірина Фріз, господиня Музейно-етнографічного комплексу "Дикий Хутір" Леся Островська і депутат Черкаської обласної ради Віталій Коваль. Усі вони промовляли, як і керівник делегації 93-ї ОМБр, член Історичного клубу "Холодний Яр" капітан ЗВУ друг "Холодний Яр" капітан ЗВУ друг "Серпень" та друг "Шериф", вояк "Карпатської Січі".

Широ вдячні жертводавцям – Максимові Коляденку, 49-му батальйону "Карпатська Січ", Маркові Мельнику, Олександрові та Вікторії Тарасенкам, Мирославові Подолян, Максимові Селюзкіну та Надії Віннік. Завдяки їхнім жертвам вдалося гідно вшанувати героїв різних епох. Дякуємо щиро й Національному заповіднику "Чигирин" – спів організатору встановлення пам'ятника Тарасові Силенку!

Сподіваємося, що наступні вшанування героїв Холодного Яру відбудуться в Україні, яка перемогла Росію, за участю переможців – звитяжних вояків ЗСУ, Національної гвардії, ССО, Морської піхоти та інших славних своїми перемогами формувань. Козакам слава!

Спів організатори 26-х вшанувань героїв Холодного Яру  
Роман КОВАЛЬ  
Леся ОСТРОВСЬКА

## ОЛЕГ КУЦИН: 33 РОКИ БОРОТЬБИ

Цей нарис я написав, коли Олег був живий. Опівдні в неділю вирішив пожартувати з Олегом, сказати: "Ти щасливий, ти маєш свого літописця, який описує твої звитяги". А за годину прийшло повідомлення з передової: Олег Куцин загинув. Трагедія сталася 19 червня 2022 року.

Нещодавно його добровольчу частину легалізували в ЗСУ в лавах 93-ї ОМБр "Холодний Яр" під назвою 49-й стрілецький батальйон "Карпатська Січ". Після боїв на Київщині "Карпатська Січ" тепер боронить Харківщину. У лавах підрозділу – представники двадцяти національностей із різних континентів. У боротьбі проти Росії ці воїни різних національностей стають українськими козаками. Ось що значить українська національна ідея! Ось що значить авторитетний командир!

Олег Куцин почав боротьбу за Українську державу в 1989 р. в одному найслабніших країв нашої держави – на Закарпатті. Був активістом Руху, "Просвіти", головою Закарпатської обласної організації Всеукраїнського об'єднання "Державна самостійність України", створеного бандерівцями-політв'язнями, згодом і заступником голови ДСУ. Особисто знав крайового провідника ОУН Зеновія Красівського, виконував його завдання. У тому, що сепаратистські рухи на Закарпатті не перемогли, є заслуга й Олега Куцина.

Москалі на radoшах почали "пляскі". Ось що вони пишуть: "Хороші новини. На Изюмском направленни ликвидирован командир батальона «Карпатская Сеч» (действует в составе 93-й омбр) Олег Куцин. Это по настоящему матерый нацик. Первый в Тячеве – еще во времена СССР – бросил публично красный



З 1995 р. Олег – спів організатор вшанування героїв Холодного Яру, із січня 1997 р. – член Історичного клубу "Холодний Яр", тепер – 1-й заступник голови.

флаг на пол, первый повесил сине-желтый флаг над Тячевским районным советом, первый из тячевцев поехал на голодовку на Майдане в октябре 1990 г., первый в 1990 г. вывесил желто-синий флаг над Говерлой, стал первым организатором и председателем первой националистической организации на Закарпатье в 1990-х. С 2003 состоял в нацистской «Свободе» Тягнибока. С 2014-го воевал на Донбассе. +10 к денационализации".

Безмежно багато зробив Олег і для вшанування героїв – борців за Карпатську Україну. Він учасник багатьох сутичок з ворогами Української держави на Закарпатті.

Висока оцінка! Москва все пам'ятає. Я не все згадав про Олега в посмертній згадці, а Москва додала важливі віхи його біографії. Дякуємо...

Від 2003 р. Олег Куцин – голова Закарпатської обласної організації ВО "Свобода". З юних літ він знав, що війна з Росією неминуча, знав, що боротися доведеться зі зброєю в руках. Так і сталося: у 2014 – 2016 рр. він – командир ОДЧ "Карпатська Січ", учасник боїв за Донецький аеропорт та навколишні населені пункти. Очолював "Легион Свободи". 24 лютого 2022 р. він з побратимами відновив Добровольчий батальйон "ОДЧ Карпатська Січ".

33 роки Олег боровся проти Росії, первертнів і зрадників, проти сепаратистів і п'ятої московської колонії. Хоч він і загинув, але встиг багато покласти на терези нашої перемоги. І голвне – створив батальйон "Карпатська Січ", який продовжує запеклу боротьбу.

Олег Куцин каже: "Мені пощастило – я побачив нову когорту українських героїв, які гідно стали в один ряд з тими, про кого читав, ким захоплювався. І мав щастя формувати цю силу. Я доторкнувся до історії Визвольної боротьби і тепер можу говорити з войовничими предками на рівних".

З Олегом ми товаришували з 1990 року.

Цю рану ніколи не загоїти.

Роман КОВАЛЬ  
Світлина Марка Мельника.

## СВІТЛІ НОВИНИ ТА САБОТАЖ КОЛАБОРАНТІВ



18 травня у с. Ганнополі на Хмельниччині перейменували вулицю Антона Одухи – більшовика, який особисто катував та вбивав вояків УПА.

20 травня в м. Кропивницькому вулиця Добровольського дістала ім'я Героя України Степана Чобану. 28 лютого ц. р. на літаку Су-27 Степан Чобану першим піднявся в повітря і вступив у повітряний бій над Кропивницьким. Був атакований ракетами. Загинув. Саме на вулиці Добровольського льотчик мешкав. Його іменем названо і вулицю в Мукачеві – колишню Гастелло.

20 травня в Лановецькій ОТГ на Хмельниччині зникли вулиці Гагаріна, Островського, Валі Котика, Ватуліна, Горького, зате з'явилися вулиці Українська та Лесі Українки.

21 травня в Миколаєві зник пам'ятник Пушкіну.

22 травня в Києві трамвайну зупинку Ватутіна перейменовано на Романа Шухевича.

23 травня в м. Олександрії перейменовано школу імені Горького та Дніпропетровське шосе.

23 травня в м. Карлівці демонтовано погруддя комуністу Миколі Підгородному, яке дебіли були відновили у 2020 році.

24 травня в с. Голозубинцях Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині демонтовано погруддя Максимові Горькому.

Міський голова Полтави Олександр Мамай вважає, що перейменовувати вулиці та вирішувати майбутнє пам'яток у місті потрібно після закінчення війни, тож комісія з питань найменування та перейменування елементів міського середовища та інфраструктури, увічнення пам'яті осіб та подій не працює. Це означає, що в Полтаві не можуть почати процедуру дерусифікації назв та пам'яток.

25 травня в Рахові знесено пам'ятник московському солдатові.

26 травня в м. Корсуні-Шевченківському знято меморіальні дошки героям СССР – Жукову, Ватутіну, Коневу та ін. сталіністам, а також демонтовано табличку до 40-ліття жовтневого перевороту.

26 травня військова адміністрація окупантів у Мелітополі “перейменувала” вул. Дмитра Донцова на вулицю Павла Судоплатова – вбивцю Євгена Коновальця.

Від 26 травня в смт Новій Ушиці вже немає вулиць 151-ї дивізії, 40-ліття перемоги, воїнів-інтернаціоналістів, Гагаріна, Мічуріна, Пушкіна...

27 травня Горішньоплавнівська міська рада відмовилася змінити вказівники зі старою назвою міста – Комсомольськ. Міський голова Дмитро Биков мотивував це своєю “патріотичною позицією”.

27 травня Мурованська сільська рада Львівського району відмовилася перейменувати вул. Жовтневу.

27 травня в Печеніжині на громадських слуханнях вирішили перейменувати вулицю Пушкіна на вулицю Богдана Круглика – жителя Печеніжина, учасника Революції Гідності, бійця добробату “Шахтарськ”, який загинув 16 березня цього року в бою на Київщині.

27 травня в с. Капустянах Новоушицької ОТГ на Хмельниччині обезголовлено пам'ятник Ватутіну, який ховався в чагарниках.

27 травня в с. Ясіні на Закарпатті демонтовано пам'ятник російському солдатові.

27 травня в Харкові змінено таблички з назвою “Московський проспект” на “Героїв України”.

27 травня в Рівному знищено пам'ятник будьонівцям.

27 травня міський голова Броварів ухвалив рішення про демонтаж радянської техніки в парку “Перемога”. Рішення виконано того ж дня.

27 травня в м. Дніпрі розвалили ще один советський “пантеон”.

28 травня в Летичеві з'явилися вулиці Симона Петлюри та Степана Бандери, а зникли вулиця та провулки Пушкіна – 1-й, 2-й і 3-й.

28 травня в Покровській громаді на Січеславщині перейменовано 72 вулиці.

28 травня біля Харківської ОДА добродій облив невідомою речовиною пам'ятник російському окупанту Шербініну.

29 травня Городоцька громада на Львівщині перейменувала комуністичні вулиці.

30 травня в м. Сваляві на Закарпатті демонтовано московський зірку на меморіалі у центрі міста.

30 травня у Броварах демонтували російський танк і літак.

31 травня в центрі с. Черняхівців Збаразької громади на Тернопільщині демонтовано макет московського ордена із зображенням серпа та молота.

31 травня у Збаразькому районі на Тернопільщині між с. Нижчими Луб'янками та с. Дібровою зруйновано пам'ятник ковпаківцям.

31 травня в м. Заліщиках Тернопільської області зняли з постаменту радянський танк.

94 вулиці перейменовано в Дунаєвецькій громаді на Хмельниччині.

1 червня в м. Хотині на Буковині нарешті демонтовано погруддя Карлу Марксу.

1 червня в с. Льцьях на Гуцульщині демонтували пам'ятник советському солдатові.

2 червня в с. Мазуровому Кривоозерської громади на Миколаївщині не стало пам'ятника Чапаєву.

Голова Староушицької громади на Хмельниччині каже, що не може демонтувати пам'ятник Суворову в с. Грушці, бо, мовляв, нічим заправити техніку. 30 років нема чим заправити?

3 червня в Рівному демонтовано пам'ятник росіяніці Гулі Корольовій, а наступного дня – пам'ятник московським солдатам.

4 червня в Києві зірвано меморіальну дошку Льву Толстому.

7 червня в Жденіївській громаді на Закарпатті знесено пам'ятник московському солдату.

7 червня в с. Малій Стратіївці на Вінничині демонтовано погруддя Суворову.

8 червня ліквідовано пам'ятники советським солдатам у м. Шумську Тернопільської області та в с. Урожі Бориславської громади на Львівщині.

8 червня демонтовано пам'ятний знак чекістам на Луцькому перехресті – на межі Рівненської та Волинської областей.

9 червня пам'ятник російському цареві Петру I в Полтаві обгорнули чорною плівкою.

9 червня в Рівному перепоховано більшовика Олеко Дундича в центрі міста на кладовище. Постамент пам'ятника Олеко Дундичу демонтовано. Перед тим невідомі патріоти відірвали йому голову.

10 червня в Кам'янці-Подільському демонтували московський танк, а в с. Подібній Манківської ОТГ – погруддя Щорсу. Але ще залишилося погруддя Олегові Кошовому в одному із сіл громади.

10 червня у Вовковинецькій громаді на Хмельниччині перейменовано вулиці Терешкової і Чапаєва.

Укрзалізниця відмовилася провести демонтаж зображення Леніна та серпів і молотів з фасаду залізничного вокзалу Одеса-Головна.

11 червня у Краматорську зачистили від російських орденів стелу НКМЗ. Зображення Леніна ще є в Харкові – у холі міської ради та на станції метро “Героїв праці” – та в Одесі – на фасаді залізничного вокзалу та на стелі на площі 2 квітня.

12 червня вітер дерусифікації зірвав у Києві меморіальні дошки російському льотчику-бомбардувальнику Миколі Гастелло (2 штуки), зрадникові Сидору Ковпаку, советській дурепі Федорі Пушиній з Удмуртії, чекістові Павлу Рибалці та комуністові Івану Сергієнку.

13 червня в Буську на Львівщині демонтовано пам'ятник московському солдату.

14 червня міський голова Славути відмовився демонтувати погруддя злочинцеві Антону Одуці (їх було два, одне демонтували активісти). Антон Одуха та його загіг чекістів убивали вояків УПА, дітей та старших людей.

15 червня депутати Хмельницької обласної ради проголосували за демонтаж пам'ятника чекістові Миколі Островському в Шепетівці.

16 червня в Раві-Руській на Львівщині демонтовано пам'ятник московським солдатам.

16 червня в м. Лозовій на Харківщині декомунізували стелу, яка з двох сторін мала советську символіку.

17 червня в м. Южноукраїнську демонтовано макет московського ордена із серпом та молотом.

17 червня в Міжгір'ї на Закарпатті знято плиту з написом “Вічна слава доблесним чекістам, які загинули в боротьбі з ворогами радянського народу” та прізвиськами чекістів. Проте пам'ятник російському солдатові не демонтували. Пожаліли окупанта?

19 червня у с. Великі Загайці на Тернопільщині (!) демонтовано два серпи і молоти з фасаду будинку культури.

20 червня у с. Усті на Прикарпатті демонтовано погруддя колаборанту Василеві Порайку.

20 червня радянського солдата демонтовано в с. Верхньому Ясеніві на Верховинщині.

21 червня в с. Крячківці біля Пирятина, що на Полтавщині, зруйновано пам'ятник Максиму Горькому.

21 червня в м. Чорнобилі відірвано голову ще одному Леніну.

22 червня в м. Вознесенську на Миколаївщині демонтовано погруддя Миколі Островському.

23 червня в Сумах демонтували меморіальну дошку російському імперцю Булатовичу, яку встановили проросійські сили за часів Януковича.

23 червня у сел. Верховині на Прикарпатті демонтовано останній пам'ятник радянському солдату.

24 червня у ХНУ ім. В. Н. Каразіна анулювали кафедри російської мови та літератури.

25 червня у м. Коростені на Житомирщині впало погруддя Лукіану Табукашвілі – командира бронепотяга “Комуніст Коростенського району” у 1919 році.

26 червня остаточно демонтовано пам'ятник на місці загибелі Щорса (це не могила) у с. Білошиці на Житомирщині.

Максим СЕЛЮЗКІН

## У МІХНОВСЬКОГО ЗАКОХУЮТЬСЯ І ТЕПЕР



Бажання придбати книгу Романа Ковалю і Юрія Юзича “Микола Міхновський” виникло, коли у Facebook побачила фото чоловіка з глибоким, розумним, сильним, відважним, пронизливим поглядом, що, здається, торкається твоєї душі. Це було як кохання з першого погляду: побачив людину і зрозумів – це вона та єдина, яку чекав усе життя.

І тут те саме: побачила книгу і зрозуміла – це вона, яку я шукала, рідна, українська, національна, патріотична, відважна, яка відкриває українське серце (прекрасне і водночас розбите, скривавлене, але живе). У Миколу Міхновського я закохалася одразу.

Коли книга прийшла на відділення “Нової пошти”, руки тремтіли в передчутті українського національного подиху. Коли розгорнула книгу, відчула її тепло і приємний запах. Я не помилилася – це вона, наша Україна, зі своєю своєю красою, силою і болем, який переживала стільки століть

поспіль, змучена, виснажена, але прекрасна, а зараз особливо сильна і незламна.

Я розпочала читати ще дорогою додому і не могла відірватися, таке враження, що п'єш чисту воду і не можеш напиться. Ця книга для нас як свіжий, теплий літній дощик, який очищає наші думки, серце і наповнює душу українською любов'ю до Батьківщини.

Міхновський боровся за “Одну, єдину, нероздільну, вільну, самостійну Україну від Карпат аж по Кавказ”. Його пріоритетом було: “Організувати свою українську регулярну армію, проголосити вслід за тим самостійність Української Держави...”

Микола Міхновський – український козак, гаслом якого і метою протягом усього життя була “Самостійна Україна”. А ще він горів українською мовою і використовував її скрізь, де була можливість, навіть у суді, – хоч це й було заборонено російським законом.

У 1903 р. Міхновський разом зі своїми однодумцями заснували Українську народну партію. Вона мала своє політичне “Вірую” – 10 заповідей. Цим заповідям вірні й сьогодні наші відважні воїни України.

Якщо ви любите Україну і ваше серце болить за Україну, то ця книга для вас! Бажаю захопливої подорожі в минуле та повернення з неї в сьогодення!

Я її придбала ось тут: <http://otamania.in.ua>

Купила цю книгу й своєму нареченому, який зараз служить у ЗСУ, своєму дядьку Сергієві та отцю Григорію. Хочу, щоб і вони відчули радість пізнання рідної історії!

Ірина КОПИЦЯ  
Вінниця

## СКУЛЬПТОРУ ІГОРЕВІ СЕМАКУ 65 РОКІВ!

17 червня Ігор Семак повернувся до Калуша з Холодного Яру, де брав участь у встановленні пам'ятного знака кобзареві Тарасові Силенку, а вже сьогодні, 18 червня, тихо святкує своє 65-ліття.

Народився він 18 червня 1957 р. в Якутії, де на той час працювали його батьки. Дитинство та юність пройшли в Калуші. Закінчив Івано-Франківську художню школу.

Член Національної спілки художників України Ігор Семак створив понад 150 робіт, з них близько 115 – дітям Визвольного руху, а саме Головному отаманові Холодного Яру Костеві Блакитному, полковнику Петрові Болбочану, Євгенові Коновальцю, Андрієві Мельнику, генералові-хорунжому УПА Роману Шухевичу (в Калуші та Івано-Франківську), спільний пам'ятник поетові ОУН Михайлові Дяченку (“Марко Боеслав”) та командирів УПА-Захід Олександрові Луцькому-“Довбні”-“Богуну”, крайовому провіднику ОУН Карпатського краю Ярославові Мельнику-“Роберту”, воякам УСС, УГА, УВО, ОУН і дивізії “Талychина”, а також пам'ятники королеві Данилу, Тарасові Шевченку (в місті Сватовому на Луганщині), художникові-борцю Опанасові



Заливасі, загиблیم у сучасній українсько-російській війні. Тепер до цього пантеону борців увійшов і співець Української України кобзар Тарас Силенко.

І Тарас, і пан Ігор – члени Історичного клубу “Холодний Яр”. І ми цим пишаємось!

Сердечно дякуємо Ігореві Семаку за подвижницьку працю!

Довгих творчих літ у Самостійній Україні!

Козакам слава!

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр”  
Роман КОВАЛЬ, Ігор СМЕТАНСЬКИЙ та Степан ПЕТРАШ, станичний ОУН, вояк УПА

На світлині Ігор Семак (праворуч). Холодний Яр, 16 червня 2022 р.

## НАШ ШЕВЧЕНКО І ЇХНІЙ ПУШКІН

Цікаво порівняти ставлення до поневоленних Москвою народів Кавказу Тараса Шевченка

(“Борітеся – поборете, вам Бог помагає!”) і Пушкіна (“Смирись, Кавказ: ідєт Ермолов!”).

## ВАТУТІНА – НА ЦВИНТАР!

Голова Спілки офіцерів України полковник О. Сасько звернувся до міського голови Києва Віталія Кличка та директора Українського інституту національної пам'яті А. Дробовича з проханням здійснити перепоховання московського генерала Ватутіна з-під стін Верховної Ради на цвинтар. “Поховання було здійснене вольовим рішенням Микити Хрущова проти

воли близьких генерала... У разі звернення родичів з бажанням передати їм останки виконати це після закінчення війни”, – читаємо в заяві.

Погоджуємося із твердженням, що напис на пам'ятнику “генералу Ватутіну від українського народу” – вершина цинізму.

Максим СЕЛЮЗКІН

Цитата дня

Вдячний за те, що “Незборима нація” пише про незабутніх і українських.

Костянтин РАХНО, д. і. н.

## ДВІ ПОРАДИ РОМАНА РАТУШНОГО



Підтвердилася страшна новина... 9 червня 2022 р. в бою під Ізюмом загинув Роман Ратушний, лідер нашої громади, голова ГО "Захистимо Протасів яр", розвідник 93-ї ОМБр "Холодний Яр". Ромчик був найкращим з нас, відчайдушом, який завжди був першим у будь-якому бою. Він ніколи не виявляв страху. 9 червня Роман був у розвідувальному дозорі в складі бойової групи. Під час виконання бойового завдання загинув.

З першого дня повномасштабного російського вторгнення Роман Ратушний брав участь у боях під Києвом, а потім – вже в складі 93-ї ОМБр "Холодний Яр" – звільняв м. Тростянець, воював на Сумщині та під м. Ізюмом.

5 липня Романові Ратушному мало б виповнитися 25 років.

"Ви 8 років ховалися за рожевими окулярами від реальності, – писав він, – дружили з хорошими росіянами, підсилювали російське поле, і це вам допомогло? Ні. 24 лютого ви виявилися неготовими зіткнутися з реальністю.

Зараз ви намагаєтесь знайти нові елементи до вашого старого світогляду, аби він знову запрацював і ви знали, як орієнтуватись у просторі. Від надій на ліберальних росіян до перекадання відповідальності лише на керівництво Росії чи спроб націоналізувати російську субкультуру.

У вас нічого не вийде. Ваша система сприйняття світу початково неправильна...

Ось проста модель: є орда, яка рухається зі Сходу за багатствами

Заходу... Раніше це були монголи, тепер – росіяни, за ними придуть китайці. Ми або тримаємось як форпост західної цивілізації, або орда нас приєднає до себе і робить нас своїм гарматним м'ясом знову.

Тому друга порада.

Випалюйте в собі всю російську субкультуру.

Випалюйте в собі всі спогади з дитинства, пов'язані з російським-радянським.

Випалюйте стосунки з родичами чи друзями по ту сторону, з усіма, хто є носієм російської субкультури.

Інакше це все випалить вас.

Ви можете думати, що це пропаганда. Але ви те саме казали 9 років поспіль. Ви вважали маргіналами тих, хто давав вам панацею. А тепер повторюєте за ними кожне слово".

Вічна слава Романові Ратушному, хороброму воякові легендарної 93-ї ОМБр "Холодний Яр"!

ГО "Захистимо Протасів яр"  
Історичний клуб  
"Холодний Яр"

ПАВЛО ЮРІЙОВИЧ НАКОНЕЧНИЙ-  
"ДОБРОТВОРСЬКИЙ" - "ІСТОРИК"  
(20.05.1997, ЧЕРКАСИ - 18.06.2022, МИКОЛАЇВЩИНА)

Болоча втрата! У лавах ССО загинув Павло Добротворський, лідер Громадської організації "Поклик Яру". Я вважав його продовжувачем справи, яку почав у Холодному Яру в 1995 році.

Павло був у мене вдома, читав мої книги, планував запросити до Національного педагогічного університету ім. Михайла Драгоманова, де він навчався, презентувати книгу про Миколу Міхновського.

Я дивився на його світле, розумне, расово чисте обличчя, досконале струнке тіло, й серце раділо, що є у нас такі діти. А який він був ентузіаст! Його не треба було підганяти, йому не треба було нагадувати. Він усе робив швидко, вправно, легко. Він був авторитетом для молоді, він

об'єднував молодь навколо ідеї єдиної України, навколо Холодного Яру.

"Поклик Яру" організовував літні табори, організовував смолоскипну ходу на пам'ять про Головного отамана Холодного Яру Василя Чуцупаки.

Велика втрата!

Ставлю його в один ряд з Романом Ратушним та Георгієм Ткаченком, командиром "Фрайкора", Героєм України (посмертно). Павла і планували поховати біля Георгія, на Холодноярському плато, біля Мотриного монастиря, який обов'язково стане українською твердинею, чоловічим монастирем, де послухниками будуть ветерани українсько-російської війни.

"Історик" сам наперед все написав: "Це війна. І на ній будуть вмирати. І, може, я теж помру. Проте, я психологічно готовий прийняти смерть і хочу, щоб я не мав страху в цей момент. Щоб кацап не бачив, як я боюся. У загальній історії Держави я – тільки елемент, як і всі ми. І загибель зараз – це честь. Ми станемо прикладами для наступних. Як для нас зараз холодноярці.



Я можу загинути і все. Як і ти, і наші батьки. В бою або під завалами знищених будівель. Проте зараз, поки живий – борись і вчись. Все вийшло, як і казав Горліс-Горський. «Коли я впаду, мою кров вип'є рідна земля, щоб виростити з неї траву для коня того, хто стане на моє місце». Честь".

Козакам слава!

Від імені Історичного клубу  
"Холодний Яр"  
Роман КОВАЛЬ

## ПРО ЛЮДИНУ СВИТЛОЇ ДУШІ ТАРАСА СИЛЕНКА



22 червня минув рік як помер кобзар Тараса Силенка. Історичний клуб "Холодний Яр" та Національний історико-культурний заповідник "Чигирин" встановили йому пам'ятник на хуторі Буда Черкаського району. Урочисте відкриття відбулося 25 червня. Готуємо ми і книжку спогадів про Тараса Силенку. Ось один з її розділів. Публікується вперше.

Важко простими словами змалювати надзвичайне...

Уперше я зустрівся з Тарасом – за якимось символічним збігом – у Холодному Яру на щорічних вшануваннях українських зв'язців усіх часів, які проводить Історичний клуб "Холодний Яр" під головуванням Романа Ковалю. Пізніше я дізнався, що Тарас теж є членом цього клубу. Це було 2013-те літо, тоді я вперше

потрапив до Холодного Яру. Ті відвідини настільки мене вразили, що невдовзі я оселився поблизу Чигирини, щоб бути ближче до тієї чарівної місцини, яка вплинула на моє подальше життя.

Перше враження було, що Тарас вирізнявся якоюсь піднесеністю. Здавалося, що він живе довго-довго, ще зі старих часів козацької України. У погляді, у манері говорити, у співах відчувалася сила духу. Недаремно він був Силенко.

Заприятелювали з першого привітання. Виявилось, що в нас багато спільних інтересів, завжди було про що побалакати або порадитися. Я за фахом ювелір, хоча не люблю це сучасне слово, вважаю себе народним майстром, а Тарас добре знався на українській старовині та збирав старожитності, зокрема автентичний

народний одяг. Тому в нас виникла широченна тема для спілкування. Тарас із такою любов'ю ставився до всього красивого, що навіть попросився до мене в науку з вироблення жіночих прикрас. А я своєю чергою попросився до нього в науку навчитися гри на бандурі, – коли виготовлю собі інструмент власноруч.

Тарас – це стовп нашої культури. Знавць традицій, обрядів, вірувань, кобзар, танцюрист, учитель народних танців... Ще одне в нас було спільне – християнські світоглядні засади та козацький Звичай.

Один тільки важкий спогад залишився. Не думав, що нестиму Тарасову домовину. Але нема відчуття втрати, здається, що Тарас десь мандрує. Це як у хмарну погоду, коли не видно Сонця, але ти знаєш, що воно є.

Мандруй, брате, поза світами, та зустрінемося на Луках Сварожих.

Олександр КРАМАР-"КУЦЬ",  
козак ДУК "Правий сектор"

З фронту, 9 червня 2022 р.  
Примітка. Хто хоче, щоб книжка побачила світ, допоможе своїм внеском. Реквізити рахунку у ПриватБанку:  
4731 2196 4692 0573,

Оксана Герасимюк, секретарка проекту.

На світлині біля пам'ятника Тарасові Силенку – члени Історичного клубу "Холодний Яр" та їхні прихильники.

## ЗАГИНУЛИ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Michal JANIK "ЯНИК" (2.06.1980, Чеська Республіка – 10.06.2022, Ізюмщина). Стрелець 49-го стрілецького батальйону ЗСУ "Карпатська Січ", волонтер, меценат.

Зразковий воїн, безстрашний, дисциплінований. Парубок. Батьки підтримували вибір сина. У розмові з побратимами сказали, що його жертва не марна, що "ми всі разом знищимо орду, інакше ця війна не закінчиться лише в Україні". Вічна слава!

Василь Іванович СЕБАСТІЯН- "СОВА" (10.01.1973, с. Яківка Глумацького р-ну Івано-Франківської обл. – 16.06.2022, Ізюмщина). Стрелець 49-го стрілецького батальйону ЗСУ "Карпатська Січ", будівельник.

Казав: "Нехай мене вб'ють, якщо це прининить війну, із задоволенням віддам своє життя". Був життєрадісним, ми з ним були разом із самого початку, ще з Ірпеня. Ніколи не боявся, виконував поставлені задачі, підтримував колектив і мене... Любив розказувати анекдоти зі смислом і в темі, у нього це добре виходило. Завжди виконував завдання сумлінно, ніколи не показував своє «я», міг нагрозити когось своїм командним голосом, але був дуже добрим дядьком", – підсумував командир взводу "Асура". Дочці Ірині 29 років. Вічна слава!

Марк Сергійович СЕЛИВАНОВ-"МАРК" (16.11.2000, місто Лисичанськ Луганської обл. – 16.06.2022, Ізюмщина). Стрелець 49-го стрілецького батальйону ЗСУ "Карпатська Січ", зброяр.

2018 року вступив до Івано-Франківського технічного університету нафти і газу (2018). Захопився військовою справою. "На молодшого лейтенанта готувався" – вчився на військовій кафедрі, та не вистачило місяця на отримання звання офіцера. З 2014 р. жив у Києві. Парубок. З родиною мав тісні зв'язки, хоча матір не знала, що він на війні. Тато, військовий, – на захисті нашої країни. Пишався тим, що був сталкером Чорнобильської зони відчуження. Гарний провідник з великим досвідом походів.

"Компанійський та веселий, при цьому, відповідальний. Рвася робити більше для своєї країни, всім постійно допомагав, рвася «на передок». Ентузіазму в нього завжди вистачало чоловік на 10. Ініціативний. Просто хороша людина, вірний друг, відповідальний



інструктор та провідник. Завжди виручав тих, хто просив допомоги. Мав багато друзів, любив подорожі, хотів ще більше подорожувати. Планував походи в гори та до нашого улюбленого міста Прип'ять, – так пригадують його друзі-сталкери.

Пішов воювати за Батьківщину з початку повномасштабної війни. Вічна слава!

49-й стрілецький батальйон  
ЗСУ "Карпатська Січ"  
"Незборима нація"

## МІСІЯ ПОЛЯ МАНАНДІЗА



Поль вважає, що його місія – розповідати світу правду про Україну, про її історію, її культуру і її війну. «Саме про це мій альбом «Місія на небі», – сказав він в інтерв'ю до початку повномасштабного російського вторгнення.

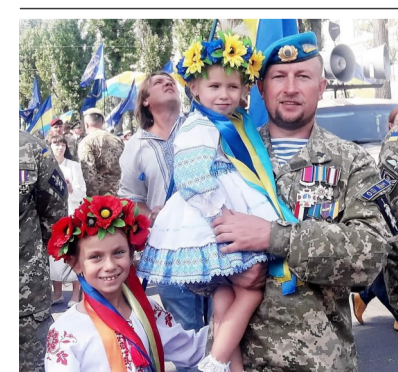
Бог подарував Полю талант, який, на його власну думку, має «працювати» на мир в усьому світі. Але сьогодні його талант допомагає нам захищати Україну та її народ від рашистів. Поль активно допомагає фронту, доправляє бронжилети, купує коптери і тепловізори для українських захисників і вже створив Фонд Поля Манандіза, який збиратиме кошти на потреби ЗСУ, на гуманітарні потреби, на допомогу біженцям...

Крім того, Поль захищає Україну й ще одним способом – через контрпропаганду.

Колись Поль Манандіз казав, що він артист, а не солдат. Але сьогодні він – справжній боєць інформаційного фронту, наразі є керівником Департаменту міжнародного впливу для культури Інформаційно-аналітичного центру національної безпеки України. І що надважливу для нашої держави роботу він виконує так само талановито і сумлінно, як і співає.

Патріот, відданий Україні, тепер має ще одну місію – місію захищати Україну.

Андрій ГАЛІТ, заступник керівника Інформаційно-аналітичного центру національної безпеки України



## РУСЛАН БОРОВИК

Загинув Руслан Боровик – чесна, інтелігентна людина.

Осиротіли дві чудові донечки – Софія та Аня, у розпачі дружина Людмила Крамаренко.

Мала за честь знати Руслана особисто.

Споживай з миром, Герою! Але я пам'ятаю нашу розмову перед війною і знаю, що Ти завжди оберегатимеш нас усіх з небес.

Олександра АЛЕКСАНДРОВА

## ВОЛОДИМИР ВИННИЧЕНКО: ОСУД І ШАНА



Сотник Армії УНР Леонід Павлович Романюк помер у США 7 грудня 1984 року. Перед смертю «свій спадок заповів НТШ із застереженням, щоб його гроші не були використані на видання праць Грушевського й Винниченка». Про це мені написав Всеволод Речицький, онук Леонідової рідної сестри Аглаї.

І згадав я опублікований у вересні 1934 р. в кількох номерах львівської газети «Діло» відкритий лист Володимирові Винниченку отамана Вільного козацтва з Глодос Фотія Мелешка. Мелешко признався, що прочитав усі твори Винниченка. «Були Ви для мене і соціально-національним провідником (...) позаочним учителем, – писав Фотій. – І писання Ваші, і слова Ваші були для мене законом». Згадав, як під час Трудового конгресу на власні вуха чув, як В. Винниченко сказав: «Москалі всіх мастей однаково ворожо до України». «Цими словами Ви раз [і] назавжди сказали, за яку Україну ми маємо боротися». І раптом людина, яка промовила ці слова, стала «першим українським зміновіхівцем», поїхала в 1920 р. з пропозицією співпраці до Харкова, у табір ворога, «проти якого проголосила сама війна, війна та це була в повному розпалі. Чогось подібного ми навіть не могли чекати від останнього неграмотного козака».

«До серпня 1920 року я не знав, що Ви не тільки нас полишили, але й ошукали, – продовжував Фотій Мелешко. – Щойно тоді я дістав відпустку з фронту і поїхав до Львова. Зайшов там в українську книгарню і там побачив Ваш новий твір: 2 томи «Відродження Нації». Купив їх. Гадав, що я з нього ще багато дечого

навчуся... Накинувся читати. (...) Я читав, кидав об землю, піднімав, знову читав і кидав об землю, піднімав, знову читав і кидав об землю. Так що поки їх прочитав, то й побив, пошматував... Довелося ще раз купувати, щоб те і товаришам на фронті показати. Привіз і давав читати. Показалося, що не тільки я [с]кажеш, читаючи їх, але всі, кому тільки їх не давав» (з нарисом Р. Ковалю та Ю. Юзича «Багатомний роман життя Фотія Мелешка»).

Позиція Леоніда Романюка мені зрозуміла. На жаль, її не сприйняли (а може, не знали?) лауреати Міжнародної премії ім. В. Винниченка. Серед них багато достойних українців. Один з них якось похвалився переді мною, що став лауреатом премії ім. В. Винниченка. Я подивився на нього зі здивуванням, а потім врівноважено промовив: «А я би премію імені руйнітника Української держави не прийняв би». Професор не знав, що відповіді, тож промовчав.

Прикро, коли читаєш список лауреатів премії ім. Винниченка. Талановиті ж люди, патріоти... Серед них навіть є й мій друг...

Біографію сотника Леоніда Романюка, до слова, посла до Союму Карпатської України і секретаря президії 1-ї сесії Союму, яка 15 березня 1939 р. проголосила Карпатську Україну, читайте в т. 3 енциклопедії «Подебрадський полк» Армії УНР» (автори Роман Коваль, Віктор Моренця, Юрій Юзич, <http://otamania.in.ua>).

Онук героя Всеволод Речицький сповістив деталі його біографії, яких ми не знали. Ось уривок з листа В. Речицького до мене перед самим Новим 2022 роком: «Під час Другої світової війни Леонід Романюк опинився в близькому оточенні Гетьмана Павла Скоропадського. Коли мою маму Аріадну німці вивезли на роботу в Німеччину (до Відштока – містечка під Берліном), вона побачилася там зі своїм дядьком Леонідом. Німці були організовані, так що він її легко знайшов. Ба більше, він якось привіз у Відшток Павла Скоропадського... Берлін бомбували союзники, а село – ні. Так мама познайомилася з Гетьманом і його дружиною. Гетьман розпитував її про Київ, чи його ще там пам'ятають... Потім мама кілька разів їздила велосипедом у Берлін, де

зустрічалася в церкві з дружиною Гетьмана Олександрою.

Після загибелі Гетьмана Леонід Романюк опинився у США. Знав він 5 мов, але не англійську. У США вивчив англійську. Говорив нею вільно. Володів мотелем. Його друга дружина звалася Ангела-Марта, здається, з роду Пасканив. Поховані вони разом. Дружина отруїлася квітами (фітошок). Їх було море на день народження, вона спала на другому поверсі, а весь низ був у квітах, які так згубно на неї вплинули».

Для мене сотник Армії УНР Леонід Романюк дорогий ще тим, що став на захист отаманщини. У статті «Несправедливі закиди» він, вояк регулярної армії, виступив проти тенденційних закидів у бік повстансько-партизанського руху, стверджував, що повстанський рух «був могутнім фактором у боротьбі за волю України». Інша річ, додаю я, що цей рух очільники УНР належно не використали.

Я дуже шкодую, що зараз у ОРДЛО немає українського повстансько-партизанського руху. Повірте, нам не раз би звеселили душу новини, як партизани підірвали ту чи іншу базу окупантів, знищили того чи іншого керівника сепаратистів, дали нашій артилерії точні координати майданчика, де збиралися російські танки...

Повстансько-партизанський рух – сила хоч і допоміжна, але ефективна й нешадна. Пригадуєте, як чекіст Борис Козельський описував отаманщину? «У районі діяльності Олександрійської (Степової. – Ред.) дивізії, – зазначав він, – майже неможливо було провадити радянську роботу. Банди тут рубали й сікли на всі боки – вони зробили з деяких повітів кип'ячий казан». «Банди» – так цей виродок називав українських козаків-партизанів.

Дуже шкода, що Українська держава досі не зрозуміла ваги повстанства, а тому нічого не зробила, щоб цей рух ініціювати і підтримати. Але це вже я заліз у сучасне...

Вічна слава Леонідові Романюку – ад'ютантові 3-ї Залізної гарматної бригади 3-ї Залізної дивізії Армії УНР, просвітянину та провідникові Мукачівського окружного Пласту! Вічна слава українському повстанцям! Ганьба «зміновіхівцям»!

Роман КОВАЛЬ

## ОЛЕКСІ РІЗНИКІВУ – 85 РОКІВ!

критиків у працях: «Складівниця української мови» (Одеса, 1967), «Словник омонімів» (Київ, 1999), «Стилий кореневий словник», «Спадщина тисячоліть» (Одеса, 2001; Харків, 2002), «Чим українська мова багатша за інші» (Тернопіль, 2011), «Слогогронна душа» (Одеса, 2015), «Українська мова – спадщина тисячоліть» (Київ, 2017), у яких дослідив і виокремив 33 лінгвістичні особливості – переваги (багатинки), що ними багатша наша українська мова, як порівняти з усіма мовами світу, а найперше – мовами арійської індоєвропейської мовної групи.

У кореневому словнику української мови він вирізняв понад 5400 словогрон-коренів української мови з прадавніх часів (до речі, у китайській мові таких кореневих гнізд нараховується близько 1300) і працює над тим, щоб згрупувати й систематизувати їх за семантичним значенням похідних словом. Такий метод дослідження є відкриттям у світовій лінгвістичній науці.

Одеські організації Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих і Меморіалу імені Василя Стуса видали 7 томів енциклопедичного альманаху «Одеська хвиля», де широко представлено долі репресованих на Одещині людей, їхні спогади і документи. Всі їх збирав, готував, вичитував і публікував Олександр Різників.

На цей час він автор 40 книжок, і зокрема понад 20 збірок поезій, споминів, есеїв, розвідок, літературних перлин.

Попри поважний вік, Олександр Різників веде громадську роботу в одеських організаціях Товариства «Просвіта», Товариства політв'язнів і репресованих, Меморіалу імені Василя Стуса та інших. Із 2009 р. він є головним редактором журналу «Зона» ВУТ політичних в'язнів і репресованих в СССР.

Серед багатьох здібностей і талантів Бог дарував йому унікальну поетичну пам'ять, колосальну працездатність, талант толерантного спілкування з людьми та інші чесноти. Він знає і чудово співає безліч українських пісень.

Олександр Різників має також щасливу вдачу швидко сприймати нові, різні мистецтва, ремесла. Він відзначений кількома державними нагородами, є повним кавалером ордена «За заслуги». А 2018 року багаторітний борець за волю України Олександр Різників здобув Літературну премію ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу «Холодний Яр».

Щиро вітаючи пана Олександра з поважним ювілеєм, бажаємо йому й далі творити українську культуру.

Від імені багатьох харківських організацій  
Анатолій ЗДОРОВИЙ, голова Харківського ОО ВУТ політичних в'язнів і репресованих

Приєднуються до вітань Історичного клубу «Холодний Яр» та газети «Незборима нація». Бажаємо у творчій праці дожити до нового ювілею!

Світлина Юрка Слюсара.

«Сумщина в боротьбі» Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 225 грн.

«Подебрадський полк» Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

«Подебрадський полк» Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 200 грн.

«Крізь павутиння змосковщення» – 100 грн.

«Історія України-Русі» Миколи Аркаса – 100 грн.

«Тиха війна Рената Польового» Романа Ковалю – 200 грн.

«Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею» Романа Ковалю – 350 грн.

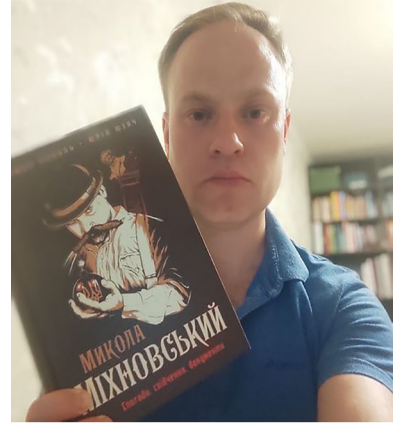
## “МЕГА-КНИГА ПРО МЕГА-ЛЮДИНУ”

Роман Коваль, Юрій Юзич, «Міхновський Микола. Спогади, свідчення, документи» (Видавництво Марка Мельника, 2021). Лауреат Всеукраїнського конкурсу «Книга року» в номінації «Минущина. Мемуаристика». І то дуже заслужено.

Книга-феномен про людину-феномена. Автора ідеї самостійності України. Фундатора підпільних організацій та українського війська початку 20 століття. Українського Маннергейма. Який, на жаль, настільки недооцінений, що досі немає вулиці його імені в Києві.

Микола Міхновський боровся за незалежну Україну, коли це ще не було мейнстрімом. Протиставляючи соціалістам Винниченкові та Петлюрі, федералістові Грушевському та монархістові Скоропадському. Які не бачили майбутнього України без Росії. А Міхновський не бачив співжиття України з Росією. Хто мав рацію і чому ми втратили, на відміну від фінів, століття – час показав.

Не буду переповідати зміст – читайте. Книга мегаварта. Я б, можливо, лише не додавав би останній



розділ про вшанування пам'яті Миколи Міхновського. Бо цю сторінку ми ще пишемо. І якби не пан Роман Коваль, не Історичний клуб «Холодний Яр», то певно б вона виглядала ще бідніше. Точно не так, як вартує постать автора ідеї Самостійної України.

Ярослав ЮРЧИШИН, народний депутат України  
Від редакції. Придбати можна ось тут:

<http://otamania.in.ua>

## ОЛЕГ КОРОЛЬ ЗАГИНУВ У БУЧІ



від «Беркуту» 18 лютого 2014 р. на вул. Інститутській. У хвилини розпачу від безрезультатних судових засідань (500 засідань за 8 років!) він переконував мене не зневріватися і пропонував свої юридично вивірені поради, які я і реалізовував всі ці роки. Олеже, Царство Небесне тобі!

Додам, що Олег був і адвокатом мами Георгія Гонгадзе. Та ще й допоміг їй перемогти в судовому процесі.

Він палко пропагував мої книги, вважав їх украй потрібними для патріотичного виховання українців. Коли він мав гроші, поспішав до мене на Курську купувати книжки для своїх товаришів. Був щирою, доброю людиною, безкорисливою і сердечною. Брав участь у меморіальних заходах Історичного клубу «Холодний Яр». Не знаю обставин його смерті, але неважко передбачити, що його долю вирішив тризуб, наколотий на правій скроні.

Вічна пам'ять!

Роман КОВАЛЬ

«21 травня 2022 р. в крематорії Байкового цвинтаря, разом з його щирими друзями та рідними, прощався з убитим 3 березня в м. Бучі російськими окупантами адвокатом Олегом Королем, – написав у ФБ Олег Тимошенко. – Тільки тепер його тіло ідентифікували. Олег був людиною різносторонньою і непростю. Багато років він допомагав мені ретельно готуватися до кожного судового засідання в 5 кримінальних справах Майдану, у яких я проходжу як потерпілий

«21 травня 2022 р. в крематорії Байкового цвинтаря, разом з його щирими друзями та рідними, прощався з убитим 3 березня в м. Бучі російськими окупантами адвокатом Олегом Королем, – написав у ФБ Олег Тимошенко. – Тільки тепер його тіло ідентифікували. Олег був людиною різносторонньою і непростю. Багато років він допомагав мені ретельно готуватися до кожного судового засідання в 5 кримінальних справах Майдану, у яких я проходжу як потерпілий

## “ВІЙНА-ОНЛАЙН” ДАЄ НАМ ШАНС

Це перша українсько-російська війна, злочини якої відомі світу одразу, майже в той самий день. Фактично вона відбувається онлайн. Відомо і хто коїть злочини, навіть можна почути їхні голоси.

Ви розумієте, як незатишно, наприклад, квартирному злодію, коли пограбування помешкання одразу висвітлюються в неті? Те, що світ бачить, що коять

російські окупанти в Україні, ширить обурення і засудження варварської агресії, а отже, і збільшує допомогу Україні, а значить, і наші шанси на перемогу.

Тож слава світлим головам, що створили «світлове павутиння», у якому вже заплуталася імперська Росія!

Р. К.

## Сердечно дякуємо за підтримку газети «Незборима нація»!

Наталка ЧОРНА  
(м. Дніпро) – 200 грн.

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине,  
Сумщина) – 260 грн.

Анастасія СМЕТАНСЬКА  
(Калуш) – 300 грн.

Тетяна КУПРІЯНЕЦЬ  
(м. Маньківка) – 300 грн.

Наталія ЄМЕЛЬЯНЦЕВА  
(Миколаїв) – 700 грн.

Віктор (Київ) – 2000 грн.

## НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Р. Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

## КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу «Холодний Яр» можна придбати через крамницю «Отаманія».  
Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор

Роман Коваль

Верстка

Анна Воловник

Коректор

Надія Овчарук

Інформаційне забезпечення  
Микола Владзімирський,  
Владислав Карпенко,  
Люба Криворот

Технічний директор  
Максим Селюзкін

Адреса для листування  
03049, Київ, вул. генерала  
Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14.  
Тел./факс: 242-47-38  
kovalroman1@gmail.com  
ФБ: Roman Koval  
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КБ №325.

Наклад 1000 примірників.  
Видруковано 30.06.2022 р.  
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»  
Номер замовлення 2210306

Засновник  
Роман Миколайович  
Коваль

## ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” І “УКРПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Видання Історичного клубу «Холодний Яр» можна придбати через «Нову пошту» і «Укрпошту», переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 1039 3322, а у випадку пожегертв – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5168 7554 4667 0339.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85 замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

[HTTP://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України